

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Krajský soud v Hradci Králové rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Jana Rutsche a soudců JUDr. Ivony Šubrtové a JUDr. Pavla Kumprechta ve věci

žalobce: **T. M.**
zastoupen advokátem Mgr. Václavem Voříškem
se sídlem Černého 517/13, Praha 8

proti
žalovanému: **Krajský úřad Královéhradeckého kraje**
se sídlem Pivovarské náměstí 1245, Hradec Králové

v řízení o žalobě proti rozhodnutí žalovaného ze dne 17. ledna 2017, č. j. KUKHK-41680/DS/2016/Er,

takto:

- I. Žaloba se zamítá.
- II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů řízení.

Odůvodnění:

I. Předmět řízení

- 1. Žalovaný shora označeným rozhodnutím zamítl odvolání žalobce a potvrdil rozhodnutí Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem ze dne 14. 10. 2016, č. j. ODP/92751-2016/jal 16515-2016/jal/9, kterým uznal žalobce vinným ze spáchání správního deliktu dle ustanovení § 125f odst. 1 zákona č. 361/2000 Sb., o provozu na pozemních komunikacích a o změnách některých zákonů (zákon o silničním provozu), ve znění pozdějších

předpisů (dále také jen „zákon o silničním provozu“), a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč a povinnost uhradit náklady řízení ve výši 1 500 Kč.

2. Tohoto správního deliktu se měl žalobce dopustit tím, že porušil ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, neboť jako provozovatel motorového vozidla tovární značky VOLSWAGEN, registrační značky x, nezajistil, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem, neboť řidič uvedeného vozidla, jehož totožnost není správnímu orgánu známa, překročil dne 19. 2. 2016 v 15:10 hod. nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h na pozemní komunikaci v obci Kočeře, silnice I/37, směr Jaroměř, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“ a IS 12b „Konec obce“, když byla neznámému řidiči automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 65 km/h. Při zvážení možné odchylky měřícího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 62 km/h. Tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

II. Obsah žaloby

3. Včas podanou žalobou se žalobce domáhal přezkoumání zákonnosti shora uvedeného rozhodnutí, navrhl jeho zrušení, jakož i zrušení rozhodnutí správního orgánu I. stupně a vrácení věci žalovanému k dalšímu řízení. Žalobní námitky soustředil do následujících devíti bodů.
4. V prvním z nich namítl, že správní orgán neprovedl nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku dle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu, neboť ačkoli mu žalobce sdělil, kdo jeho vozidlo v okamžiku změření řídil, správní orgán s touto osobou nezahájil řízení o přestupku.
5. Pokud se označený řidič vyjádřil v tom směru, že vozidlo žalobce neřídil, je to pochopitelná reakce člověka, který je vinen. Nelze tedy jeho tvrzení přikládat vyšší pravděpodobnost, než opačnému tvrzení žalobce. Dle názoru žalobce je naopak nezbytné jeho tvrzení přikládat vyšší pravděpodobnost, neboť označenému řidiči vedle sankce hrozí též bodový postih, který provozovateli vozidla za správní delikt dle § 125f zákona o silničním provozu nehrozí.
6. Správní orgán tedy měl dle názoru žalobce trvat alespoň na tom, aby se žalobcem označený řidič dostavil osobně k podání vysvětlení, neboť z jeho verbálního i nonverbálního vyjadřování mohl teprve správní orgán učinit relevantní závěr o tom, zda označený řidič vozidlo žalobce v daném okamžiku skutečně řídil, či nikoli. Správní orgány tak uvěřily tvrzení údajného pana D. P., že jeho vozidlo neřídil, aniž se jakkoliv zabývaly jeho věrohodností.
7. K úvahám správního orgánu o tom, že pan D. P. nebyl zmocněncem žalobce jako řidič vozidla označen poprvé, pak žalobce uvádí, že pokud správní orgán rozhodoval na základě skutečností známých mu z úřední činnosti, měl žalobci umožnit se s těmito skutečnostmi seznámit a vyjádřit se k nim, a dát tak žalobci možnost případně jeho prvotní domněnku vyvrátit. Pokud by mu dal správní orgán možnost, k věci by uvedl, že opakované označení této osoby za řidiče v řízení, kde vystupuje jako zmocněnec společnost Odvoz vozu s.r.o., má původ v tom, že pan D. P. byl zaměstnancem jmenované společnosti, která provozuje službu *drink and drive*, přičemž tato svým

klientům též nabízí zastupování v řízení o správním deliktu, ke kterému mělo dojít v době plnění smlouvy o odvozu vozidla.

8. Správní orgán měl dle žalobce dále reálnou šanci zjistit řidiče změřeného vozidla i bez součinnosti s provozovatelem, neboť disponoval velmi kvalitními fotografiemi, ze kterých bylo možné zjistit přesnou podobu pachatele údajného přestupku: Správní orgán tedy mohl provést lustraci a srovnat podobu řidiče např. s podobou žalobce.
9. V souvislosti s tím žalobce namítl též porušení § 125g odst. 2 zákona o silničním provozu. Ze snímku, pořízeného údajně automatizovaným technickým prostředkem používaným bez obsluhy, je totiž zřejmé, že řidič žalobcova vozidla se dopustil též přestupku dle § 125c odst. 1 písm. f) bod 1 téhož zákona, jelikož drží v ruce hovorové zařízení (mobilní telefon). Správní orgán proto měl ve společném řízení projednat i tento správní delikt dle § 125f téhož zákona. Jelikož tak nepostupoval, zkrátil žalobce na jeho právech, jelikož teď nic správnímu orgánu nebrání v tom, aby začal projednávat tento dosud neprojednaný správní delikt, což by mělo za následek to, že by žalobci byly uloženy dvě pokuty a rovněž povinnost hradit dvoje náklady řízení.
10. V druhém žalobním bodu vytýkal žalobce správnímu orgánu, že měl nepřesně označit místo spáchání údajného správního deliktu ve výroku rozhodnutí. Žalobce na základě tohoto popisu skutku místa ohledal a spolu s informacemi obsaženými v územním plánu zjistil, že dopravní značky označující začátek a konec obce Kocbeře, jsou umístěny ještě mimo zastavěné území ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) zákona č. 183/2006 Sb., o územním plánování a stavebním řádu (stavební zákon), ve znění pozdějších předpisů (dále jen „stavební zákon“). Správní orgán měl tedy pochybit v tom, že neprovedl dokazování, které by potvrdilo, že celé měřené úseky probíhaly zastavěným územím obce ve smyslu stavebního zákona, např. doložením kopií územních plánů. Totéž se týká umístění dopravních značení na začátku a konci obcí. Dále správní orgán ve výroci rozhodnutí označil úseky údajného spáchání přestupků v délce cca 1 km, což shledal žalobce taktéž nedostatečně určitým mj. z důvodu, že v průběhu jízdy těmito úseky mohlo dojít k opakovanému překročení rychlosti. Tyto vady způsobily nepřezkoumatelnost rozhodnutí.
11. Dalším pochybením, nazvaným „*Automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy*“ vytýkal žalobce správnímu orgánu, že dostatečně neodůvodnil svůj závěr o tom, že zařízení, prostřednictvím něhož byl zjištěn údajný správní delikt, je tzv. automatizovaný technický prostředek používaný bez obsluhy, ve smyslu ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Správní orgán taktéž nesdělil, jaké znaky musí zařízení vykazovat, aby se jednalo o automatizovaný prostředek používaný bez obsluhy, a neprovedl srovnání, zda znaky použitého zařízení odpovídají těmto znakům. Žalobce uvedl, že žalovaný odkázal na stanovisko Ministerstva dopravy, které ale nebylo obsahem správního spisu a rovněž nebylo provedeno jako důkaz a poukázal na to, že ani další listiny (např. veřejnoprávní smlouva a souhlas Policie České republiky s měřením rychlosti) nebyly jako důkaz provedeny. Žalobce rovněž namítl, že nebylo prokázáno, že strážníci obecní policie, kteří prováděli měření rychlosti, měli písemné zmocnění od dané obce ve smyslu zákona o obecní policii. Záznam o měření je tak nepoužitelným důkazem dle ustanovení § 51 správního řádu, neboť lze s ohledem na zásadu *in dubio pro reo* předpokládat, že tato zákonná podmínka nebyla splněna. Žalobce také uvedl, že se správní orgán nezaobíral jednou z podmínek ustanovení § 79a zákona

silničního provozu, zda měření v těchto úsecích zvyšuje bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.

12. Žalobce ve čtvrtém bodu žaloby rovněž konstatoval, že mu je známo, že žalovaný konstantně v odvolacím řízení zrušuje napadená rozhodnutí, pokud správní orgán neprovedl při dokazování mimo ústní jednání všechny důkazy, které užije při rozhodování, případně se přezkoumatelně nevypořádá se všemi znaky skutkové podstaty správního deliktu. Žalobce uvedl, že k této otázce podal žádost o informace žalovanému a že po jejich získání je předloží při soudním jednání. Za zásadní považuje žalobce otázku, zda se skutečně vytvořila rozhodovací praxe správního orgánu. Pokud ano, měl žalovaný rozhodnutí správního orgánu I. stupně zrušit, jelikož ten neprovedl jako důkaz všechny podklady rozhodnutí.
13. V další námitce žalobce namítal, že ho správní orgán zkrátil na jeho právu vyjádřit se k podkladům rozhodnutí. Sdělil mu, že má právo vyjádřit se k podkladům pouze osobně v kanceláři oprávněné úřední osoby, v primárně přesně určeném termínu. Žalobce pro toto omezení práva neshledává žádnou zákonnou oporu. Je toho názoru, že správní orgán nedbal zásady enumerativnosti veřejnoprávních pretenzí, když mu závazně určil, jakým způsobem má realizovat své právo dle ustanovení § 36 odst. 3 zákona č. 500/2004 Sb., ve znění pozdějších předpisů (dále jen „správní řád“). Zmocněnec žalobce, s ohledem na své pracovní vytížení, pak na realizaci tohoto práva rezignoval, jelikož se skutečně domníval, že tak lze učinit v tomto případě pouze a jediné osobně.
14. Rozhodnutí správních orgánů obou stupňů jsou pak nepřezkoumatelná také proto, že se dle žalobce zjevně jedná toliko o mechanicky „vyplněné“ šablony, nikoli o rozhodnutí, která by byla výsledkem myšlenkové a tvůrčí činnosti, kterou je nutné při právním posouzení konkrétního případu vynaložit.
15. Dále žalobce namítl, že výrok rozhodnutí prvního stupně je nezákonný, jelikož je v něm uvedeno, že pokuta se ukládá dle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu. Toto ustanovení však v době, kdy došlo ke spáchání údajného správního deliktu, neexistovalo. Je přitom nasnadě, že správní orgán na danou věc aplikoval znění zákona, které nabylo účinnosti až po spáchání údajného správního deliktu. Takový postup by byl přípustný, pokud by novější úprava byla pro žalobce příznivější. Tomu odpovídající úvahy se však z rozhodnutí prvního stupně nepodávají.
16. Další ze žalobních bodů obsahoval námitku, že nebylo provedeno ústní jednání či dokazování mimo ústní jednání za osobní účasti žalobce. Ten je přesvědčen, že takový postup ho krátil na jeho právu dle čl. 6 odst. 1 a odst. 3 písm. c. Evropské úmluvy o ochraně lidských práv a základních svobod, jakož i čl. 38 odst. 2 Listiny základních práv a svobod. Žalobce měl právo na to, aby věc byla projednána za přítomnosti jeho a jeho obhájce a aby se mohl vyjádřit ke všem prováděným důkazům (uplatnění zásady bezprostřednosti). Toto pochybení shledal zásadním, jelikož provozovatel vozidla, který nese objektivní odpovědnost, nemůže předkládat žádná skutková tvrzení, neboť na místě spáchání přestupku zpravidla osobně nebyl, a tedy může vycházet toliko z prováděných důkazů.
17. Žalobcem byla namítána i protiústavnost ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu, kdy shledal, že fakticky absolutní odpovědností provozovatele vozidla za dodržení povinnosti řidiče a pravidel provozu na pozemních komunikacích při užití jeho vozidla v silničním provozu dochází k porušení základních práv provozovatele vozidla.

18. V posledním žalobním bodu vytkl žalobce orgánům veřejné správy, že mu není jasné, jak dospěly k jednoznačnému závěru, že fotodokumentace pochází z ověřeného úseku měření v obci Kocbeře, když na snímcích nelze kromě zachyceného vozidla vidět zhora nic. Údaje zaznamenané na samotném snímku mají nulovou vypovídací hodnotu, neboť mohly být do snímku velice snadno přidány až následně, resp. nesvědčí jim ověření udělené použitému rychloměru, jedná se proto o údaje povahy úředního záznamu, který sám o sobě nemůže sloužit jako důkaz. V řízení tedy nebylo nijak prokázáno, že snímky z měření pocházejí skutečně z místa, které vzaly správní orgány za zjištěné. V důsledku toho jsou napadená rozhodnutí nezákonná pro rozpor s § 3 správního řádu.

III. Vyjádření žalovaného k žalobě

19. Žalovaný v písemném vyjádření k žalobě v plné míře odkázal na odůvodnění napadeného rozhodnutí a zopakoval skutkový stav případu. Žalovaný rovněž podotkl, že správní řád předpokládá možnost rozhodovat meritorně bez nařízení ústního jednání. To se nařídí pouze v případech, kdy to stanoví zákon a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné. Žalobce byl o postupu řádně informován a mohl uplatnit své právo i ve smyslu ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu.
20. Žalovaný znovu upozornil na listiny a podklady rozhodnutí, z nichž při rozhodování vycházel. Poznamenal, že ve správním spisu i na veřejně dostupných internetových portálech se nalézají dokumenty, které dle jeho názoru vyvrací námitky žalobce, že soukromoprávní subjekt mohl do chodu měřicího zařízení zasahovat. V závěru konstatoval, že vlastní měření probíhá bez zásahu lidského činitele, je zcela automatické a nevyžaduje trvalou obsluhu. Zařízení je každoročně ověřováno a má veškerá potřebná povolení.
21. Závěrem žalovaný uvedl, že veškeré námitky mohl žalobce uplatnit již v rámci odvolacího řízení. Namísto toho uvedl pouze tolik, že napadá rozhodnutí v plném rozsahu. Přes výzvu správního orgánu další námitky neuplatnil a účelově je přesunul až do žaloby. Žalovaný proto navrhl žalobu jako nedůvodnou zamítnout.

IV. Jednání před krajským soudem

22. K jednání soudu dne 29. 1. 2019 se účastníci nedostavili, obě strany se z jednání řádně omluvily a souhlasily s tím, aby bylo jednáno v jejich nepřítomnosti.
23. Po zahájení jednání byl přečten obsah žaloby, napadeného rozhodnutí žalovaného a vyjádření žalovaného k žalobě.
24. Při jednání krajský soud provedl důkaz obsahem návodu k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti GEMOS CZ, spol. s r. o., včetně certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru, vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012 a obsahem stanoviska Ministerstva dopravy ze dne 29. 5. 2013.
25. Dále provedl krajský soud důkaz níže označenými částmi správního spisu, když přečetl obsah:
- čl. 21 ověřovací list č. 8012-OL-70359-15,

čl. 22 vyjádření Policie ČR, Dopravního inspektorátu Trutnov k návrhům úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel ze dne 21. 12. 2015, včetně přílohy č. 1 – Lokality úsekového měření rychlosti,

čl. 23 informace Městské policie Dvůr Králové nad Labem o seznamu míst, kde bude provádět od 1. 1. 2016 měření k dodržování nejvyšší povolené rychlosti zařízením pro úsekové měření rychlosti ze dne 17. 12. 2014,

čl. 24 veřejnoprávní smlouva č. KTÚ/VERJ-2013/594 mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Kocbeře ze dne 22. 7. 2013,

čl. 25 výpis z usnesení zastupitelstva obce Kocbeře ze dne 19. 7. 2013 o schválení shora uvedené veřejnoprávní smlouvy, výpis z usnesení zastupitelstva města Dvůr Králové nad Labem ze dne 10. 6. 2013 o schválení shora uvedené veřejnoprávní smlouvy,

čl. 26 rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 20. 8. 2013, čj. 14400/VZ/2013-2.

26. Poté již krajský soud přistoupil k rozhodnutí ve věci.

V. Skutkové a právní závěry krajského soudu

27. Krajský soud přezkoumal žalované rozhodnutí podle části třetí, hlavy první a druhé, dílu prvního zákona č. 150/2002 Sb., soudního řádu správního, v platném znění (dále jen „s. ř. s.“). Vycházel přitom ze skutkového a právního stavu, který tu byl v době rozhodování žalovaného správního orgánu, přičemž rozsah jeho přezkumu byl vymezen žalobními body. Dospěl přitom k následujícím skutkovým zjištěním a právním závěrům.

A. Skutkový stav věci

28. Z předloženého správního spisu vyplynulo, že správní orgán I. stupně obdržel dne 20. 3. 2016 od Městské policie města Dvůr Králové nad Labem oznámení o přestupku v dopravě (automatizované měření), k němuž došlo dne 19. 2. 2016 v 15:10 hod., kdy nezjištěný řidič motorového vozidla tovární značky VOLSWAGEN, registrační značky x, překročil nejvyšší dovolenou rychlost jízdy v obci stanovenou zvláštním právním předpisem na 50 km/h na pozemní komunikaci v obci Kocbeře, silnice I/37, směr Jaroměř, okr. Trutnov, v úseku platnosti dopravní značky IS 12a „Obec“ a IS 12b „Konec obce“, když byla neznámému řidiči automatizovaným technickým prostředkem typu SYDO Traffic Velocity, výrobní číslo GEMVEL0007, naměřena rychlost jízdy 65 km/h. Při zvážení možné odchylky měřicího zařízení ve výši ± 3 km/h byla naměřena skutečná rychlost jízdy 62 km/h. Tím porušil ustanovení § 18 odst. 4 zákona o silničním provozu a dopustil se tak přestupku dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu.

29. Vzhledem k tomu, že nebyl zjištěn řidič vozidla, zaslal správní orgán I. stupně dne 22. 04. 2016 žalobci výzvu dle § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu. Na výzvu žalobce reagoval prostřednictvím zmocněnce (společnost ODVOZ VOZU s. r. o., IČ: 03724026), který uvedl, že vozidlo v předmětný čas řídil D. P. nar. ..., bytem O. 41, P. 7.

30. Správní orgán I. stupně písemností ze dne 10. 5. 2016 předvolal jmenovaného k podání vysvětlení, zásilka byla vrácena zpět s tím, že adresát je na uvedené adrese neznámý. Následně požádal správní orgán Krajské ředitelství policie hlavního města Prahy o prověrku pobytu D. P., nar. ..., na kterou bylo písemností pod č.j. KRPA-230416-2/ČJ-

2016-001120 ze dne 15. 6. 2016 sděleno, že pan D. P. na uvedené adrese již pět let nebydlí. Dalším šetřením se podařilo zjistit, že by se měl zdržovat na adrese Z. 483/14, P. 8 – B., byl zjištěn i telefonní kontakt. Správní orgán písemností ze dne 20. 6. 2016 vyzval jmenovaného na uvedenou adresu k podání vysvětlení, zásilka ale byla znovu vrácena zpět z důvodu, že je adresát odstěhován. Oprávněná úřední osoba poté D. P. kontaktovala telefonicky na shora zjištěném telefonním čísle. Ten uvedl, že společnost ODVOZ VOZU nezná a že vozidla, která spáchala přestupek, neřídil. O telefonátu byl sepsán dne 13. 7. 2016 úřední záznam. Na základě dohody byla panu D. P. zaslána dne 13. 7. 2016 výzva k podání vysvětlení, na kterou reagoval písemným sdělením, že ve všech případech sdělených mu správním orgánem vozidlo neřídil, nezná provozovatele vozidel, nezná společnost ODVOZ VOZU.

31. Správní orgán poté věc odložil dle § 66 odst. 3 písm. g) přestupkového zákona. Písemností ze dne 14. 9. 2016 vyzval žalobce o zahájení správního řízení, o provedení důkazů mimo ústní jednání v termínu 6. 10. 2016 a poučil jej o možnosti vyjádřit se k podkladům pro vydání rozhodnutí ve stanovené lhůtě, nejpozději 13. 10. 2016. Tato písemnost byla zmocněnci žalobce doručena téhož dne. Ve stanovený termín správní orgán provedl dokazování, bez přítomnosti žalobce i jeho zmocněnce, kteří se bez omluvy nedostavili. O tom byl sepsán téhož dne Protokol. Žalobce následně nevyužil ani možnosti seznámit se s poklady pro rozhodnutí.
32. Dne 14. 10. 2016 vydal správní orgán I. stupně rozhodnutí č. j. ODP/92751-2016/jal 16515-2016/jal/9, jímž rozhodl o spáchání správního deliktu žalobcem a uložil mu pokutu ve výši 1 500 Kč, jakož i povinnost nahradit náklady řízení ve výši 1 500 Kč. Proti tomuto rozhodnutí podal žalobce blanketní odvolání. Přes výzvu správního orgánu je ohledně důvodů nikterak nedoplnil.
33. O odvolání rozhodl žalovaný žalobou napadeným rozhodnutím.

B. Právní závěry

34. Pokud jde o právní posouzení věci, považuje na tomto místě krajský soud za vhodné připomenout vzhledem ke způsobu formulace žalobních bodů, že ačkoliv je povinností orgánů veřejné moci svá rozhodnutí řádně odůvodnit, nelze tuto povinnost interpretovat jako požadavek detailní odpovědi na každou námitku (ve vztahu k soudům srov. např. odst. 61 rozsudku Evropského soudu pro lidská práva ve věci Van de Hurk v. Nizozemí). Nadto je třeba si uvědomit, že orgán veřejné moci na určitou námitku může reagovat i tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní. Tím se s námitkami účastníka řízení vždy - minimálně implicitně - vypořádá. Nelze proto bez dalšího uzavřít, že absence odpovědi na ten či onen argument žalobce v odůvodnění žalovaného rozhodnutí (či rozhodnutí soudu) způsobuje nezákonnost rozhodnutí či dokonce jeho nepřezkoumatelnost. Takovýto přístup by totiž mohl vést zejména u velmi obsáhlých podání, případně podání obsahujících námitky vymykající se rozumnému náhledu na věc, až k absurdním důsledkům a k porušení zásady efektivity a hospodárnosti řízení. Podstatné je, aby se správní orgán (či následně správní soud) vypořádal se všemi základními námitkami účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13, všechna rozhodnutí Nejvyššího správního soudu citovaná v tomto rozsudku jsou dostupná na www.nssoud.cz).

35. Zároveň je nutné dodat, že rozsah reakce soudu na konkrétní námitky je co do šíře odůvodnění spjat s otázkou hledání míry. Proto zpravidla postačuje, jsou-li vypořádány alespoň základní námitky účastníka řízení (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 28. 5. 2009, č. j. 9 Afs 70/2008 – 13) případně (za podmínek tomu přiměřeného kontextu) i s akceptací odpovědi implicitní (což připouští i Ústavní soud – srov. např. usnesení ze dne 18. 11. 2011, sp. zn. II. ÚS 2774/09, odstavec 4. odůvodnění, usnesení ze dne 11. 3. 2010, sp. zn. II. ÚS 609/10, odstavec 5. odůvodnění, usnesení ze dne 7. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 515/09, odstavec 6. odůvodnění, či rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 21. 12. 2011, č. j. 4 Ads 58/2011 – 72, atd.). Tzn., že na určitou námitku lze reagovat i (např.) tak, že v odůvodnění svého rozhodnutí soud prezentuje od názoru žalobce odlišný názor, který přesvědčivě zdůvodní tak, že toto zdůvodnění poskytuje dostatečnou oporu výroku rozhodnutí. Ústavní soud v této souvislosti konstatoval, že: „*není porušením práva na spravedlivý proces, jestliže obecné soudy nebudují vlastní závěry na podrobné oponentuře (a vyvracení) jednotlivě vznesených námitek, pakliže proti nim staví vlastní ucelený argumentační systém, který logicky a v právu rozumně vyloží tak, že podpora správnosti jejich závěrů je sama o sobě dostatečná.*“ (srov. náleze ze dne 12. 2. 2009, sp. zn. III. ÚS 989/08, bod 68; srov. obdobně též rozsudky Nejvyššího správního soudu ze dne 29. 3. 2013, č. j. 8 Afs 41/2012 - 50, bod 21, nebo ze dne 6. 6. 2013, č. j. 1 Afs 44/2013 - 30, bod 41, popř. ze dne 3. 7. 2013, č. j. 1 As 17/2013 – 50, bod 17, dostupné /stejně jako všechna v tomto rozsudku citovaná rozhodnutí Ústavního soudu/ na <http://nalus.usoud.cz>). Ostatně i Ústavní soud v případě, že námitky stěžovatelů nejsou způsobilé změnit výrok rozhodnutí, tyto nevypořádává (srov. např. bod 24. nálezu ze dne 28. 5. 2009, sp. zn. II. ÚS 2029/08; Ústavní soud zde uvedl, že: „*Ústavní soud se nezabýval dalšími námitkami stěžovatelky, protože by rozhodnutí o nich nebylo způsobilé změnit výrok.*“), neboť si je plně vědom toho, že požadavky kladené na orgány veřejné moci - pokud jde o detailnost a rozsah vypořádání se s námitkami adresátů jejich aktů - nesmí být přemrštěné. Takové přehnané požadavky by byly výrazem přepjatého formalismu, který by ohrožoval funkčnost těchto orgánů, především pak jejich schopnost efektivně (zejména v přiměřené době a v odpovídajícím rozsahu) plnit zákonem jim uložené úkoly.
36. K tomu lze ještě uvést, že povinnost posoudit všechny žalobní námitky neznamená, že krajský soud je povinen reagovat na každou dílčí argumentaci a tu obsáhle vyvrátit, když jeho úkolem je vypořádat se s obsahem a smyslem žalobní argumentace (srov. rozsudek NSS ze dne 3. 4. 2014, č. j. 7 As 126/2013-19). Anebo jak uvedl NSS v rozsudku ze dne 24. 4. 2014, č. j. 7 Afs 85/2013, který lze aplikovat nejen na odůvodnění rozsudku soudu, ale analogicky a logicky i na odůvodnění rozhodnutí správních orgánů: „*...přestože je třeba z hlediska ústavních principů důsledně trvat na povinnosti dostatečného odůvodnění rozhodnutí, nemůže být tato povinnost chápána dogmaticky. Rozsah této povinnosti se totiž může měnit podle povahy rozhodnutí a musí být posuzován s ohledem na okolnosti každého jednotlivého případu. Podstatné podle názoru Nejvyššího správního soudu je, aby se správní soud ve svém rozhodnutí vypořádal se všemi stěžejními námitkami účastníka řízení, což může v některých případech konzumovat i vypořádání některých dílčích a souvisejících námitek. Absence výslovného posouzení dílčí žalobní námítky, která souvisela s námitkami stěžejními, za situace, kdy městský soud v odůvodnění napadeného rozsudku dospěl k věcně správnému závěru, že stěžovatel neunesl v daňovém řízení důkazní břemeno, neboť důkazy jím předložené neprokázaly u sporných obchodních případů splnění podmínek pro uplatnění nároku na odpočet DPH, nezpůsobuje jeho nepřezkoumatelnost. V této souvislosti lze odkázat*

např. na nález Ústavního soudu ze dne 21. 12. 2004, sp. zn. II. ÚS 67/04, v němž bylo zdůrazněno, že z hlediska splnění náležitostí rozhodnutí není povinností soudu se v jeho odůvodnění speciálně vyjadřovat ke všem jednotlivým argumentům účastníka podporujícím jeho konkrétní a z hlediska sporu pouze dílčí tvrzení, pokud stanovisko k nim jednoznačně a logicky vyplývá ze soudem učiněných závěrů.“

37. Krajský soud k tomu poté předesílá, že není smyslem soudního přezkumu stále dokola podrobně opakovat již jednou vyřčené, a proto se může soud v případech shody mezi názorem soudu a odůvodněním žalobou napadeného rozhodnutí odkazovat na toto odůvodnění (srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 27. 7. 2007, č. j. 8 Afs 75/2005-130, publikovaný pod č. 1350/2007 Sb. NSS, či rozsudky téhož soudu ze dne 2. 7. 2007, č. j. 4 As 11/2006-86, a ze dne 29. 5. 2013, č. j. 2 Afs 37/2012 – 47).

Dále k jednotlivým žalobním bodům:

I. Nezbytné kroky

38. Námitku neprovedení nezbytných kroků ke zjištění pachatele přestupku a tím i tvrzení o nesplnění podmínek pro zahájení řízení o správním deliktu se žalobcem ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 písm. a) zákona o silničním provozu, shledal krajský soud nedůvodnou. Vycházel přitom z judikatury Nejvyššího správního soudu, konkrétně jeho rozsudku ze dne 22. 10. 2015, č. j. 8 As 110/2015-46, v němž je pod body 16 a násl. uvedeno k dané otázce toto: *„Podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu správní orgán projedná správní delikt provozovatele vozidla teprve tehdy, učinil-li nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě [§ 125f odst. 4 písm. a)], nebo řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno [§ 125f odst. 4 písm. b)]. Toto ustanovení vyjadřuje subsidiaritu odpovědnosti za správní delikt provozovatele vozidla vůči odpovědnosti za přestupek (srov. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 11. 2014, čj. 1 As 131/2014 – 45). „Přednost“ odpovědnosti za přestupek je patrná i z § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu, podle kterého správní orgán poučí provozovatele, jehož vozidlem nezjištěný řidič spáchal přestupek, o možnosti sdělit údaje o totožnosti řidiče vozidla v době spáchání přestupku.*
39. Při posuzování, zda správní orgán učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku, ale nelze ztrácet ze zřetele smysl a účel úpravy správního deliktu provozovatele vozidla, kterým bylo postihnout tzv. problematiku osoby blízké. V případech překročení maximální povolené rychlosti naměřeného pomocí automatických radarů a v případech nesprávného parkování, správní orgány často jednoznačně zjistily spáchání přestupku, ale při zjišťování totožnosti pachatele byly odkázány na vysvětlení podané registrovaným provozovatelem vozidla. Pokud provozovatel odepřel podání vysvětlení s tím, že by jím vystavil postihu osobu blízkou (§ 60 odst. 1 věta za středníkem zákona č. 200/1990 Sb., o přestupcích, ve znění pozdějších předpisů), správní orgány se ocitly ve stavu důkazní nouze a věc odložily, protože při množství podobných dopravních přestupků bylo vyloučeno zjišťovat totožnost přestupců jinými způsoby. Cílem zavedení úpravy správního deliktu provozovatele vozidla bylo, aby zmíněná deliktní jednání nezůstala nepotrestána a aby za ně v případě nezjištění totožnosti pachatele odpovídal provozovatel vozidla, kterému byla § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu stanovena povinnost zajistit, aby při užití vozidla byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích (viz zápis z hlasování v Poslanecké sněmovně o návrhu novely zákona o silničním provozu vráceném Senátem ze

dne 6. 9. 2011, dostupný na <http://www.psp.cz/eknih/2010ps/stenprot/021schuz/s021045.htm>). Kasační soud se vyjádřil k účelu úpravy, jež byla do zákona o silničním provozu vložena novelou provedenou zákonem č. 297/2011 Sb., v rozsudku ze dne 11. 12. 2014, čj. 3 As 7/2014 – 21: „Evidentním primárním úmyslem zákonodárce v právní úpravě správního deliktu dle ustanovení § 125f zákona o provozu na pozemních komunikacích je postihnout existující a jednoznačně zjištěný protiprávní stav, který byl způsoben provozem resp. užíváním vozidla při provozu na pozemních komunikacích. Podle názoru Nejvyššího správního soudu je zcela přiléhavé, pokud zákonodárce zvolil objektivní formu odpovědnosti samotného provozovatele vozidla, jenž je jako vlastník věci - nástroje spáchání protiprávnosti - z hlediska veřejného práva primární identifikovatelnou a konkrétní osobou.

40. Šlo by proti smyslu úpravy správního deliktu provozovatele vozidla vyžadovat po správních orgánech rozsáhlé kroky směřující k určení totožnosti přestupce, nemají-li pro takové zjištění potřebné indicie a případné označení řidiče provozovatelem vozidla k výzvě podle § 125h odst. 6 zákona o silničním provozu zjevně nevede, resp. nemůže vést k nalezení a usvědčení pachatele přestupku. Budou-li mít správní orgány (ať již na základě označení řidiče provozovatelem vozidla nebo na základě jiných skutkových okolností) reálnou příležitost zjistit přestupce, musí se o to pokusit. Dobrý příklad poskytuje věc řešená Krajským soudem v Hradci Králové v rozsudku ze dne 28. 8. 2014, čj. 30 A 92/2013 – 27, kde provozovatelem vozidla byla autopůjčovna, která na základě výzvy poskytla správnímu orgánu údaje o subjektu, jenž měl v době spáchání přestupku vozidlo pronajaté, a přiložila příslušnou nájemní smlouvu; krajský soud uzavřel, že správní orgány měly vyvinout větší úsilí ke kontaktování označené obchodní společnosti a jejího jednatele, který dle sdělení provozovatele vozidlo osobně přebíral. Naopak pokud provozovatel vozidla k výzvě správního orgánu označí za řidiče osobu, kterou nelze dohledat nebo se jí nedaří doručovat, případně označí osobu, která odepře podání vysvětlení z důvodu podle § 60 odst. 1 věty za středníkem zákona o přestupcích (srov. citovaný rozsudek 3 As 7/2014 – 21), nebo dochází-li k řetězení označených osob (označený řidič označí dalšího řidiče atd.), je podmínka učinění nezbytných kroků ve smyslu § 125f odst. 4 zákona o přestupcích naplněna a správní orgán po odložení či zastavení řízení o přestupku projedná správní delikt.“
41. Ke shora uvedenému krajský soud dodává, že správní orgán postupuje při výkonu své pravomoci (výkonu veřejné správy) v období před zahájením přestupkového řízení podle základních zásad činnosti správních orgánů uvedených v ustanovení § 2 až § 8 správního řádu, případně podle jeho části čtvrté (viz ustanovení § 177 správního řádu).
42. Ve smyslu ustanovení § 125f odst. 1 zákona o silničním provozu se „právnícká nebo fyzická osoba dopustí správního deliktu tím, že jako provozovatel vozidla v rozporu s § 10 nezajistí, aby při užití vozidla na pozemní komunikaci byly dodržovány povinnosti řidiče a pravidla provozu na pozemních komunikacích stanovená tímto zákonem“. Odstavce 2 až 5 stejného ustanovení obsahují popis okolností a podmínek, které musí objektivně nastat, aby právnícká nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídala. Dle odstavce 4 zmíněného ustanovení obecní úřad obce s rozšířenou správní delikt projedná pouze, pokud učinil nezbytné kroky ke zjištění pachatele přestupku a a) nezahájil řízení o přestupku a věc odložil, protože nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě nebo b) řízení o přestupku zastavil, protože obviněnému z přestupku nebylo spáchání skutku prokázáno.

43. Podle ustanovení § 125h odst. 1 zákona o silničním provozu obecni úřad obce s rozšířenou působností bezodkladně po zjištění nebo oznámení přestupku vyzve provozovatele vozidla, s nímž došlo ke spáchání přestupku, k uhrazení určené částky, pokud a) jsou splněny podmínky podle § 125f odst. 2, b) totožnost řidiče vozidla není známa nebo není zřejmá z podkladu pro zahájení řízení o přestupku a c) porušení je možné projednat uložením pokuty v blokovém řízení.
44. Výzva provozovateli motorového vozidla musí obsahovat podle ustanovení § 125h odst. 4 zákona o silničním provozu popis skutku s označením místa a času jeho spáchání, označení přestupku, jehož znaky skutek vykazuje, výši určené částky, datum splatnosti určené částky a další údaje nezbytné pro provedení platby a poučení podle odstavců 6 a 7. Zákodárce tuto výzvu do znění zákona včlenil nepochybně proto, aby dal provozovateli vozidla, jehož zavinění za daný správní delikt je koncipováno jako zavinění objektivní, možnost zaujmout k vytýkanému správnímu deliktu odpovídající postoj. Provozovatel vozidla má možnost uvážit, jakým způsobem bude na výzvu reagovat. Může sdělit totožnost řidiče vozidla v době spáchání přestupku (§ 125h odst. 6 zákona o silničním provozu), může sporovat správnost, úplnost a obsah výzvy (§ 125h odst. 4 téhož zákona), stejně tak může namítat své vyvinění s odkazem na ustanovení § 125f odst. 5 zákona o silničním provozu, případně může „určenou částku“ uhradit, což má za následek odložení věci (§ 125h odst. 5 zákona o silničním provozu).
45. Žalobci byla taková bezvadná výzva zaslána dne 22. 4. 2016. V reakci na ni následně zaslala společnost ODVOZ VOZU, s.r.o., IČO: 03724026, správnímu orgánu přípis, kde označila k výzvě správního orgánu jako údajného řidiče D. P., bytem O. 41, P. 7. Správní orgán proto zaslal dne 10. 5. 2016 jmenovanému výzvu k podání vysvětlení, ale tu se nepodařilo doručit s poznámkou, že adresát je na uvedené adrese neznámý (vrácená zásilka je součástí správního spisu).
46. Správní orgán proto požádal Krajské ředitelství Policie České republiky přípisem ze dne 15. 6. 2016 o prověrku pobytu jmenovaného. Na základě odpovědi, z níž vyplynulo, že na adrese O. 41, P. 7, jmenovaný již řadu let nebydlí, ale že by se měl zdržovat na adrese Z. 483/14, P. 8, předvolal správní orgán prvního stupně jmenovaného k podání vysvětlení dle § 60 zákona o přestupcích na uvedenou adresu a to výzvou ze dne 20. 6. 2016. Zásilka však byla po úložní době vrácena odesílateli, neboť adresát je na uvedené adrese neznámý.
47. Na základě další žádosti o prověrku pobytu uvedené osoby se správnímu orgánu podařilo spojit se s D. P. telefonicky. O tomto rozhovoru byl pořízen dne 13. 7. 2016 úřední záznam následujícího obsahu:
48. Jmenovanému bylo vysvětleno, že společností Odvoz vozu s. r. o. je uváděn jako údajný řidič různých vozidel v 16 spisových materiálech vedených na ODP Dvůr Králové nad Labem, kdy s těmito vozidly dochází k překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obci. Jmenovaný byl požádán o sdělení jeho místa pobytu, když se na adrese trvalého pobytu nezdržuje, aby mu správní orgán mohl zaslat výzvu k podání vysvětlení k daným případům a mohl se písemně vyjádřit. Pan D. P. k tomuto do telefonu uvedl, že to není poprvé, co ho společnost Odvoz vozu s. r. o. uvádí jako řidiče různých vozidel, protože už toto řešil s Městským úřadem Židlochovice, a tam také vozidla neřídil. Dále uvedl, že samozřejmě společnost Odvoz vozu s. r. o. nezná, absolutně neví, proč ho tato společnost uvádí jako řidiče a také, že s určitostí vozidla různých provozovatelů z celé ČR na území

Dvora Králové nad Labem a okolí neřídil. Zvažuje i podání trestního oznámení na uvedenou společnost. Dále uvedl, že sice trvalé bydliště má na adrese O. čp. 46/41, ale tam se opravdu nezdržuje. Dále uvedl, že však nikdy nebydlel a ani se nezdržuje na adrese Z. 483/14. Na dotaz, kde se vlastně zdržuje, uvedl, že řeší majetkové problémy a pobývá různě po známých, ne však na jedné adrese, kde by byl k zastížení. K tomu uvedl, že kontakt s ním je možný přes dané telefonní číslo nebo přes jím uvedenou mailovou adresu. Dále s ním bylo domluveno, že pokud mu tedy není možné zaslat na nějakou kontaktní adresu výzvu k podání vysvětlení, tak mu bude zaslána na uvedený e-mail, aby se vyjádřil ke všem případům, kde je uveden jako řidič. Pan D. P. potvrdil, že až mu tato výzva dojde, tak hned obratem zašle své písemné vyjádření.

49. Na uvedenou e-mailovou adresu následně správní orgán I. stupně zaslal dne 13. 7. 2016 výzvu k podání vysvětlení ve věci všech popsanych 16 případů, kde je D. P. uveden jako údajný řidič různých motorových vozidel, různých provozovatelů z celé České republiky, kdy s těmito vozidly dochází k překročení nejvyšší dovolené rychlosti jízdy v obcích v obvodu Městského úřadu Dvůr Králové nad Labem a jeho osoba je v těchto případech sdělována jako řidič od společnosti Odvoz vozu s.r.o., včetně vozidla registrační značky x provozovatele T. M..

50. Pan D. P. zaslal v reakci na to správnímu orgánu písemné vysvětlení, v němž uvedl:

„Tímto prohlašuji

1) Ve všech výše uvedených případech jsem nebyl řidičem vozidel

2) Neznám provozovatele vozidel

3) Neznám společnost odvoz vozu (vím o ní až od městských úřadů)

4) Připojuji emailem zamítnutý příkaz z obvinění z přestupku kde společnost pravděpodobně za mě podepsala uznání viny a poslala dopis, že jsem řídil.“

51. Následně správní orgán dne 14. 9. 2016 s odůvodněním, že do šedesáti dnů ode dne, kdy se o přestupku dozvěděl, nezjistil skutečnosti odůvodňující zahájení řízení proti určité osobě, řízení o daném přestupku v souladu s § 66 odst. 3 písm. g) zákona o přestupcích odložil.

52. V přezkoumávané věci se tedy správnímu orgánu osobu označenou za řidiče vozidla podařilo zkontaktovat, nejprve se jednalo o kontakt telefonický, následně o kontakt písemný za pomoci mailové pošty. Nevznikly žádné pochyby o tom, že šlo skutečně o kontakt s označeným D. P. a že ať už jeho mluvený projev v telefonu či jeho písemný přípis jsou projevy jeho svobodné vůle. Tyto skutečnosti nezpochybňoval ve správním řízení ani žalobce.

53. Ten pouze přišel v žalobě s hypotézami, že se jednalo o typickou reakci člověka, který je vinen, že se jmenovaný obával uložení a vymáhání pokut, protože nebyl v dobré finanční situaci, nebo že se jmenovaný obával zápisu bodů do registru řidičů. Tyto žalobcovy hypotézy však zůstaly ničím nepodloženy. Stejně tak jako jeho teprve v žalobě vyjádřená obava, zda správní orgán skutečně jednal s osobou D. P..

54. Naopak, nelze přehlédnout, že pokud správní orgán zkontaktoval jmenovaného telefonicky, ten neměl prostor pro přípravu a musel reagovat ihned a spontánně. Následující písemný projev vůle je pak s tím mluveným v naprosté shodě. Nevznikly tedy důvodné pochyby o pravdivosti jeho tvrzení. Za této situace by bylo dle názoru

krajského soudu nadbytečné, aby správní orgán trval na osobní účasti označeného řidiče při podání vysvětlení. S vysokou mírou pravděpodobnosti by totiž D. P. při ústním podání vysvětlení pouze zopakoval svá předchozí tvrzení. Těžko lze očekávat, že by na tom něco změnilo pozorování jeho „verbálního a nonverbálního vyjadřování“, jak namítal žalobce. Krajský soud by naopak za této situace lpění na ústním podání vysvětlení považoval za prvek přepjatého formalismu.

55. Pokud žalobce dnes vytýká správním orgánům, že mu měly umožnit seznámit se s podklady pro rozhodnutí, které jim byly známy z úřední činnosti, činí tak zcela bezdůvodně. Jak je již z popisné části tohoto rozsudku zřejmé, správní orgán I. stupně umožnil žalobci seznámit se s podklady pro rozhodnutí. Žalobce však této možnosti nevyužil a zůstal ve správním řízení v podstatě pasivní. Nemůže tedy dnes důsledky této skutečnosti vytýkat správním orgánům.
56. K tomu krajský soud pouze stručně dodává, že také jemu je z úřední činnosti známo, že osoba D. P. byla zmocněncem žalovaného uváděna jako řidič motorových vozidel, s nimiž bylo spácháno přestupkové jednání, v celé řadě případů (např. z poslední doby ve věcech vedených u zdejšího soudu pod sp. zn. 30 A 7/2017 nebo 30 A 53/2017). V žádném z těchto případů pak nebylo prokázáno, že by jmenované vozidlo skutečně řídil nebo že by byl zaměstnancem zmocněnce žalobce, což je další z opakujících se tvrzení v typově shodných případech.
57. Krajský soud nemůže se žalobcem souhlasit ani v tom, že bylo povinností správního orgánu zjišťovat totožnost řidiče za pomoci pořízené fotodokumentace. Beze relevance je pak zmínka žalobce, že z fotodokumentace je patrné, že řidič vozidla navíc drží za jízdy v ruce mobilní telefon. I kdyby tomu tak bylo (i když dle krajského soudu tato skutečnost z fotografie zcela zřejmá není), tento druh přestupku není vymezen v § 127f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu. Tedy v důsledku jeho spáchání nemůže provozovatel vozidla spáchat správní delikt ve smyslu § 125f zákona o silničním provozu.
58. Krajský soud proto uzavírá, že správní orgán I. stupně učinil potřebné kroky ke zjištění pachatele přestupku podle § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu.

II. Místo přestupku

59. Žalobce dále považoval žalované rozhodnutí za nepřezkoumatelné, neboť správní orgán nepřesně určil místo spáchání údajného správního deliktu, ani neodůvodnil závěr o tom, že se správní delikt stal v zastavěném území a že se na daném místě skutečně nacházely dopravní značky č. IP 12a a č. IP 12b. Žalobce tvrdil, že místo skutku ohledal na místě i v územním plánu, a zjistil, že dopravní značky č. IP 12a - „Obec“ a č. IP 12b - „Konec obce“ jsou v obci umístěny ještě mimo zastavěné území ve smyslu ustanovení § 2 odst. 1 písm. d) stavebního zákona. Dle žalobce tak správní orgány pochybily, pokud neprovedly dokazování, z něhož by vyplývalo, že celý měřený úsek probíhal zastavěným územím ve smyslu stavebního zákona (např. předložením kopie územního plánu). Pokud by tomu tak totiž nebylo, neplatil by dle názoru žalobce po celém měřeném úseku rychlostní limit 50 km/h.
60. K tomu krajský soud uvádí následující. Jednání nezjištěného řidiče vozidla provozovatele ze dne 19. 2. 2016 je přestupkem dle ustanovení § 125c odst. 1 písm. f) bod 4 zákona o silničním provozu, tedy překročením nejvyšší dovolené rychlosti v obci o méně než 20 km.h⁻¹ nebo mimo obec o méně než 30 km.h⁻¹. Jedná se tedy o přestupek spáchaný

v obci, nikoliv překročením nejvyšší dovolené rychlosti v zastavěném území. Dle ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu je obec zastavěným územím, jehož začátek a konec je na pozemní komunikaci označen příslušnými dopravními značkami; na účelových komunikacích se značky neosazují.

61. Pro naplnění skutkové podstaty žalobci vytýkanému deliktu je tedy relevantní, zda se měřený úsek nachází v obci ve smyslu zákona o silničním provozu. Aplikace stavebního zákona není v tuto chvíli na místě, neboť touto problematikou se správní orgán zabývá již v okamžiku vydání opatření obecné povahy v souvislosti s umístěním značek určujících začátek a konec obce. Proto krajský soud nepovažoval za potřebné provádět důkaz územním plánem obce Kocbeře, jak vytýkal žalobce správním orgánům. Navíc nutno podotknout, že tento argument spatřuje krajský soud jako ryze účelový, jelikož je mu známo, že obec Kocbeře územní plán vyhotoven nemá (viz [//www.kocbere.cz/](http://www.kocbere.cz/) - sekce úřední deska) a je tedy pochybné žalobcovo tvrzení, že „*místo skutku ohledal v územním plánu*“.
62. Že se měřený úsek skutečně nachází na silnici č. I/37 v obci Kocbeře mezi dopravními značkami „Obec“ a „Konec obce“, vyplývá nejen z přesné specifikace tohoto úseku ve správních rozhodnutích, ale také z důkazů provedených správním orgánem, a sice z oznámení o přestupku, z fotodokumentace, z ověřovacího listu Českého metrologického institutu ze dne 12. 11. 2015, č. 8012-OL-70359-15, z veřejnoprávní smlouvy ze dne 22. 7. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/594, uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Kocbeře, a z vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 21. 12. 2015, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel ve spojení s rozhodnutím Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 20. 8. 2013, č. j. 14400/VZ/2013-2.
63. Žalobce vytýká správním orgánům, že nezjišťovaly umístění dopravního značení na začátku a konci obce Kocbeře, stejně jako kde měřený úsek začínal a končil. Toto tvrzení není jednak pravdivé, protože jak už uzavřel krajský soud shora, z citovaných důkazů má ve shodě se závěry správních orgánů za spolehlivě prokázané, že se měřený úsek nacházel na území obce ve smyslu ustanovení § 2 písm. cc) zákona o silničním provozu. Tyto skutečnosti navíc žalobce nijak nevyvrátil a ani se o to nesnažil nejen ve správním řízení, neboť takové námitky v něm vůbec nevznely, ale ani v přezkumném soudním řízení. I v něm totiž setrval jen na obecných a ničím nedoložených tvrzeních. Žalobcova tvrzená obava z toho, zda skutečně celý měřený úsek probíhal územím obce, tedy zda po celé délce měřeného úseku platil rychlostní limit 50 km/h, totiž není v žalobě podložena jediným důkazem. Žalobce nejen nedokazuje, ale ani netvrdí jediný relevantní moment, který by byl způsobilý závěry správních orgánů ohledně této problematiky zpochybnit. Žalobcovo tvrzení je tak v tomto směru pouze ničím nepodloženou hypotézou.
64. Pokud jde o námitku, že měřený úsek měřil zhruba 1 km a tedy že v něm mohlo dojít k opakovanému překročení rychlosti, což výrok rozhodnutí nezohledňuje a je z toho důvodů nepřezkoumatelný pro nesrozumitelnost, krajský soud konstatuje, že žalobce zcela opominul právě tu skutečnost, že se jednalo o úsekové měření rychlosti. Jeho princip spočívá právě v tom, že není měřena momentální rychlost jedoucího vozidla v tom kterém místě, ale že je měřena průměrná rychlost vozidla v určitém úseku. Ano, to samozřejmě předpokládá, že rychlost vozidla v průběhu průjezdu měřeného úseku kolísá (tedy při měření rychlosti v obci může třeba i opakovaně klesnout pod povolenou hranici 50 km/h). To však nic nemění na tom, že je měřena průměrná rychlost v daném úseku a

překročení hranice povolené rychlosti v měřeném úseku tvoří jeden přestupek (potažmo jeden správní delikt). O nesrozumitelnosti výroku rozhodnutí, např. ve vztahu k nevytvoření překážky res iudicata, jak tvrdil žalobce, tedy nemůže být řeč.

III. Automatizovaný technický prostředek bez obsluhy

65. Předně nutno zmínit, že správní orgán I. stupně svůj závěr, že se ohledně použitých rychloměrů jednalo v obou případech o automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, opřel o důkazy založené ve správním spisu (tj. např. ověřovací list Českého metrologického institutu ze dne 12. 11. 2015, č. 8012-OL-70359-15, z vyjádření Policie České republiky, Územního odboru Trutnov, dopravního inspektorátu, ze dne 21. 12. 2015, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel č. j. KRP-433-207/Čj-2015-051006, včetně Přílohy č. 1 – Lokality úsekového měření rychlosti, z veřejnoprávní smlouvy ze dne 22. 7. 2013, č. KTÚ/VERJ-2013/594, uzavřené mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Kocbeře či z rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 20. 8. 2013, č. j. 14400/VZ/2013-2). Krajský soud je proto toho názoru, že již jen na základě těchto důkazů lze dojít ke spolehlivému závěru, že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy.
66. Pokud se jedná o pojem „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“, pak ten zakotvuje ustanovení § 125f odst. 2 písm. a) zákona o silničním provozu, podle něhož právnická nebo fyzická osoba za správní delikt odpovídá, pokud porušení pravidel bylo zjištěno prostřednictvím automatizovaného technického prostředku bez obsluhy při dohledu na bezpečnost provozu na pozemních komunikacích.
67. Krajský soud proto neshledává závadným, pokud je při výkladu tohoto neurčitěho právního pojmu ze strany správních orgánů používán interní akt ústředního orgánu státní správy pro danou oblast. V daném případě tedy zmíněné Stanovisko Ministerstva dopravy, které krajský soud provedl při jednání jako důkaz, v němž je tento pojem vykládán a jsou v něm vymezena jeho definiční kritéria.
68. Ministerstvo dopravy ve Stanovisku k determinaci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy uvádí:
- „Předně to jsou především (až na výjimky) technické prostředky trvale instalované, projektované a zabudované v určeném prostoru. Dovětek „používaného bez obsluhy“ je nezbytné chápat tak, že vlastní spuštění nebo spánkový režim zařízení je činěn automaticky či dálkovým nebo manuálním způsobem, avšak jakákoliv průběžná či operativní obsluha takového zařízení je v daném čase a místě vyloučena, a do vlastního výběru měřených vozidel nikterak nezasahuje.“ Za rozhodující podmínku pro statut daného rychloměru jako automatizovaného technického prostředku bez obsluhy je považována „skutečnost, že po uvedení měřicího zařízení do činnosti, vyhodnocuje toto měřicí zařízení rychlost jízdy všech vozidel (popř. vozidel, jejichž řidiči překročili hodnotu sledované rychlosti jízdy).“ Za další nezbytnou podmínku se považuje „skutečnost, že identita skutečného řidiče není v daný okamžik zjistitelná, jinými slovy, že v daném místě a čase není organizováno kontrolní stanoviště, kde by mohlo být kontrolované vozidlo zastaveno a jeho řidič zjištěn.“*
69. Krajský soud se ve shodě se správními orgány s těmito definičními kritérii plně ztotožňuje, neboť podstatu pojmu „*automatizovaný technický prostředek bez obsluhy*“ dle jeho názoru přiléhavě vystihují.

70. Že v daném případě použitý rychloměr SYDO Traffic Velocity fungoval při měření rychlosti vozidla žalobce jako automatizovaný technický prostředek bez obsluhy, pak dokládají jak shora zmíněné důkazy provedené již správními orgány, tak rovněž již citovaný Návod k použití rychloměru SYDO Traffic Velocity od jeho výrobce společnosti GEMOS CZ, s. r. o. včetně Certifikátu o schválení typu měřidla daného silničního rychloměru vyhotoveného Českým metrologickým institutem dne 2. 2. 2012, č. 0111-CS-C004-12, který jako důkaz provedl při jednání krajský soud.
71. Hned v bodě 1. 1. uvedeného Certifikátu je daný rychloměr definován jako „silniční úsekový rychloměr s dlouhým měřícím úsekem“, který je určen „k automatickému měření průměrné rychlosti a dokumentaci překročení nejvyšší povolené rychlosti projíždějících vozidel.“
72. Skutečnost, že předmětný rychloměr naplňuje shora vymezené definiční znaky automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, je pak zřejmá z dalšího obsahu jak Návodu k jeho obsluze (viz např. bod 2. – Ovládání rychloměru nebo bod 3.1. – Kontrola značky), tak zmíněného Certifikátu (viz např. bod 1.3. – Uspořádání rychloměru nebo bod 1.4. – Snímek měřeného vozidla). Obsahy obou těchto důkazů nepovažuje krajský soud za potřebné v plném rozsahu opisovat, v podrobnostech na ně proto odkazuje.
73. Stejně jako na citované důkazy, které již provedly správní orgány ve správním řízení (a které krajský soud z opatrnosti provedl také při jednání ve věci). Také ty závěr, že rychlost vozidla žalobce byla v daném případě změřena za pomoci automatizovaného technického prostředku bez obsluhy, prokazují.
74. Pokud jde o oprávnění strážníků Městské policie Dvůr Králové nad Labem k měření rychlosti v daných místech, krajský soud odkazuje na příslušný souhlas Policie České republiky s prováděním úsekového měření rychlosti ve smyslu ustanovení § 79a zákona o silničním provozu. Jedná se o vyjádření Policie ČR, Krajského ředitelství Policie Královéhradeckého kraje, územního odboru Trutnov, k návrhu úseků pozemních komunikací vhodných pro úsekové měření rychlosti vozidel ze dne 21. 12. 2015. Dále na veřejnoprávní smlouvu č. KTÚ/VERJ-2013/594 mezi městem Dvůr Králové nad Labem a obcí Kocbeře ze dne 22. 7. 2013, výpis z usnesení zastupitelstva obce Kocbeře ze dne 19. 7. 2013 o schválení shora uvedené veřejnoprávní smlouvy, výpis z usnesení zastupitelstva města Dvůr Králové nad Labem ze dne 10. 6. 2013 o schválení shora uvedené veřejnoprávní smlouvy a rozhodnutí Krajského úřadu Královéhradeckého kraje ze dne 20. 8. 2013, čj. 14400/VZ/2013-2.
75. Všechny zmíněné dokumenty byly v platnosti v době spáchání přestupků. Z obsahu těchto listin plyne souhlas Policie České republiky s prováděním úsekového měření v daných místech v rámci součinnosti ve smyslu ustanovení § 79a zákona o silničním provozu.
76. K námitce, že nebylo doloženo, že měření proběhlo za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích, soud uvádí, že tato skutečnost je zcela nerozhodná pro závěr, že k předmětnému přestupku došlo. Třeba též konstatovat, že podle ustanovení § 79a zákona o silničním provozu není podmínkou měření rychlosti vozidel prokázání skutečnosti, že je prováděno za účelem zvýšení bezpečnosti provozu na pozemních komunikacích. Přesto se správní orgán I. stupně i touto problematikou

v odůvodnění svého rozhodnutí zabýval (viz str. 6 a 7 jeho rozhodnutí). Krajský soud proto uzavírá, že rovněž tato námitka není důvodná.

IV. Rozhodovací praxe

77. Žalobce označil rozhodnutí žalovaného rovněž za překvapivé, neboť žalovaný údajně konstantně v odvolacím řízení zrušuje napadená rozhodnutí, pokud správní orgán neprovedl při dokazování mimo ústní jednání všechny důkazy, které užije při rozhodování, případně, pokud se správní orgán přezkoumatelně nevypořádá se všemi znaky skutkové podstaty správního deliktu. Žalobce avizoval, že k této otázce předloží důkaz při jednání, ze soudního jednání se však omluvil.
78. K otázce neprovedení důkazů správním orgánem mimo ústní jednání uvádí krajský soud následující. Pokud jde o listiny založené ve správním spisu, krajský soud ověřil, že na č. 1. 29 správního spisu je založen protokol o provedení důkazů mimo ústní jednání podle ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu, v němž správní orgán uvedl, že provedl důkazy předložením oznámení o přestupku v dopravě na č. 1. 2 správního spisu včetně přiložené fotografické dokumentace na čl. 3 správního spisu a výpisem z karty osobního motorového vozidla žalobce na čl. 4 správního spisu a popsal, co z těchto důkazů zjistil.
79. K této problematice je třeba předně připomenout znění ustanovení § 51 odst. 2 věty první správního řádu: *„O provádění důkazů mimo ústní jednání musí být účastníci včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení.“* O dokazování spolu s poučením o možnosti vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí byl žalobce prostřednictvím svého zmocněnce před vydáním prvostupňového rozhodnutí vyrozuměn (písemností ze dne 14. 9. 2016), on ani jeho zmocněnec se ke správnímu orgánu nedostavili a svého práva vyjádřit se k podkladům pro rozhodnutí nevyužili.
80. Ustanovení § 18 odst. 1 správního řádu zní: *„O ústním jednání (§ 49) a o ústním podání, výslechu svědka, výslechu znalce, provedení důkazu listinou a obhlédání, pokud jsou prováděny mimo ústní jednání, jakož i o jiných úkonech souvisejících s řízením v dané věci, při nichž dochází ke styku s účastníky řízení, se sepisuje protokol. Kromě protokolu lze též pořádit obrazový nebo zvukový záznam.“*
81. Ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu zní: *„O provedení důkazu listinou se učiní záznam do spisu. Za přítomnosti účastníků nebo zúčastněných osob, anebo účastní-li se úkonu veřejnost, se důkaz listinou provede tak, že se listina přečte nebo sdělí její obsah.“*
82. Citovaná ustanovení tak nastolují otázku, jakou formou má být ve správním spisu zaznamenáno provedení důkazu listinou mimo jednání, zda se tak má stát formou protokolu nebo záznamu. Dle krajského soudu není nutné trvat na formě protokolu, neboť tím by se ustanovení § 53 odst. 6 věty první správního řádu stalo obsoletním a bylo by třeba je považovat za legislativní chybu. Toto ustanovení naopak má svůj smysl, neboť pamatuje na situace, kdy správní orgán provádí dokazování mimo jednání bez přítomnosti jakékoliv další osoby a jde o provedení důkazu listinou. Za takové situace postrádá smysl tento úkon formalizovat protokolem a správní orgán o provedení důkazu listinou mimo jednání učiní pouze záznam, jak mu ukládá ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu. Důkaz je pak proveden tak, že se oprávněná úřední osoba seznámí s obsahem listiny. Logickou návaznost pak má druhá věta ustanovení § 53 odst. 6 správního řádu, dle které v případě přítomnosti dalších osob při provádění důkazu listinou se listina přečte nebo se sdělí její obsah.
83. Navazující otázkou je otázka obsahu záznamu o provedení důkazu listinou. Zatímco ustanovení § 18 odst. 2 a 3 správního řádu podrobně uvádějí náležitosti protokolu,

náležitosti záznamu zákon neuvádí. Není třeba při dokazování listinami mimo jednání v nepřítomnosti dalších osob tyto listiny číst (což vyplývá již z důvodů uvedených v předchozím odstavci), není třeba popisovat vše, co bylo dokazováním zjištěno, jaké závěry z něho vyplynuly, ani uvádět úvahy správního orgánu. Takové náležitosti správní řád nepožaduje ani k protokolu, ani u záznamu. Rovněž lze uvést, že ani v civilním a správním soudnictví nejsou na protokolaci kladeny takové nároky, pouze se uvede seznam listin provedených k důkazu s uvedením jejich čísla listu. Popis provedených důkazů, co jimi bylo zjištěno, jaké závěry z dokazování vyplynuly a jakými úvahami se správní orgán řídil, to vše má své místo až v samotném rozhodnutí správního orgánu.

84. Přestože má krajský soud za to, že listinné důkazy založené ve správním spisu a zmíněné, resp. hodnocené, v odůvodnění předmětných správních rozhodnutí tak v průběhu správního řízení provedeny byly (byť ne všechny z nich z formálního hlediska procesně správným způsobem, když je správní orgán nejmenoval v protokolu ze dne 6. 10. 2016 o provedení důkazů mimo ústní jednání, ani o nich neprovedl záznam), v řízení před soudem dokazování těmito listinami zopakoval (viz protokol o jednání před soudem ze dne 29. 1. 2019).
85. K této otázce lze poukázat i na závěry rozsudku Krajského soudu v Brně č. j. 62 Ca 42/2007-337, na něž zdejší krajský soud odkazuje a s nimiž se ztotožňuje: *„Na základě obsahu správního spisu soud přisvědčuje žalobcově tvrzení, že o provádění důkazů listinou nebyl učiněn záznam do spisu podle § 53 odst. 6 věty první správního řádu. Ve spise jsou založeny toliko listiny, jimiž byl proveden důkaz, nikoli formální záznam o provedení důkazů těmito listinami. Jde tedy o porušení ustanovení o řízení před správním orgánem (§ 53 odst. 6 správního řádu), nicméně charakter tohoto pochybení sám o sobě neatakuje zákonnost napadeného rozhodnutí; jiná procesní pochybení, v jejichž souhrnu by k takovému ataku zákonnosti mohlo dojít, přitom soud nezjistil. I v případě, že by žalovaný o provádění důkazů listinami pořídil záznam, důkazní situace by se nijak nezměnila, tj. žalovaný by vycházel z týchž důkazů, z jakých vycházel, podklad rozhodnutí by byl materiálně týž, v napadeném rozhodnutí by bylo obsaženo totéž odůvodnění. Z odůvodnění rozhodnutí vydaných v obou stupních správního řízení vyplývá, že důkazy provedeny byly, žalobce přitom s nimi byl poté, kdy se staly součástí správního spisu, seznámen.“* Z uvedeného plyne, že i v případě, že není učiněn záznam o provádění důkazu listinou, nemělo by to samo o sobě vliv na zákonnost napadeného rozhodnutí. Rovněž je podstatné, že žalobci byla v souladu s § 36 odst. 3 správního řádu dána možnost seznámit se a vyjádřit se ke všem podkladům rozhodnutí, ze kterých správní orgán vycházel. Tohoto práva však nevyužil.
86. Žalobce dále namítl, že bylo rozhodováno v rozporu se zákazem libovůle, když žalovaný za této situace nezrušil rozhodnutí správního orgánu I. stupně, ačkoliv tento orgán neprovedl jako důkaz všechny podklady rozhodnutí. Krajskému soudu je z dříve u zdejšího soudu projednávaných obdobných věcí (např. pod sp. zn. 30 A 124/2016, sp. zn. 30 A 126/2016 nebo sp. zn. 30 A 152/2016) známo, že žalovaný původně zastával názor, že jde o pochybení, pokud správní orgán neprovede dokazování formou detailně vypracovaného protokolu a že nestačí provedení záznamu. Jak je uvedeno již v předchozích odstavcích, vyhotovení či absence záznamu nebo protokolu o provádění důkazu listinou však nemá na zákonnost rozhodnutí vliv. Skutečnost, že žalovaný svůj předchozí nesprávný názor na tuto otázku korigoval pod vlivem judikatury, není nic neobvyklého a dokonce jde o stav žádoucí. Rovněž žalobci, resp. jeho zástupci, který zastupuje opakovaně právě ve věcech obdobných správních deliktů provozovatelů

vozidel, je z věcí, ve kterých zastupoval, tento stav dobře znám a nemůže být pro něho proto ani překvapivý. Žalovanému lze pouze vytknout, že důvod změny svého postoje v této otázce v odůvodnění rozhodnutí výslovně nezminil, nicméně tento nedostatek nezpůsobil nepřezkoumatelnost rozhodnutí, jak žalobce namítal. V daném případě nešlo o správní praxi zakládající legitimní očekávání jako ustálené, jednotné a dlouhodobé činnosti orgánů veřejné správy, která opakovaně potvrzuje určitý výklad a kterou by byl správní orgán vázán. Za tuto ustálenou správní praxi zakládající legitimní očekávání totiž nelze považovat postup v několika případech nebo po určité období, který vybočuje ze zákonem stanovených mezí nebo je v rozporu s výkladem zákona zastávaným judikaturou.

87. Pokud jde o žalobcovu výtku, že žalovaný rušil správním orgánům I. stupně rozhodnutí, také pokud se nevypořádaly se všemi znaky skutkové podstaty správního deliktu (dle žalobce konkrétně „nezajištěním“ dodržování dopravních předpisů řidičem žalobcova vozidla), tak ta již nebyla nikterak konkretizována a krajskému soudu není zřejmé, co přesně žalobce rozhodnutí správního orgánu I. stupně ohledně nevypořádání se se všemi znaky skutkové podstaty správního deliktu vlastně vytýká. Ve stejné obecné rovině proto krajský soud konstatuje, že žádné pochybení prvoinstančního správního rozhodnutí v tomto směru neshledal. Stejně tak mu není z úřední činnosti známo (na rozdíl od předcházející výtky), že by žalovaný z toho důvodu v minulosti rušil prvoinstanční rozhodnutí a že by v tomto směru vznikla ustálená rozhodovací praxe ve shora již zmíněném smyslu.

88. Krajský soud tak uzavírá, že ani tuto žalobní námitku důvodnou neshledal.

V. Právo vyjádřit se k podkladům rozhodnutí

89. Žalobce namítal omezení svých procesních práv, když mu bylo oznámeno, že: *„Za účelem seznámení se spisovým materiálem a vyjádření k podkladům se můžete dostavit na hlavní budovu Městského úřadu, náměstí T. G. Masaryka čp. 38, odbor dopravy a silničního hospodářství, dopravní přestupky č. dveří 104, a to v uvedených dnech a úředních hodinách: Pondělí – od 08:00 do 17:00 hod., Úterý – od 08:00 do 11:30 hod., Středa – od 08:00 do 17:00 hod., Čtvrtek – od 08:00 do 11:30 hod., Pátek – od 08:00 do 11:30 hod. [...] Doporučuji před návštěvou správního orgánu upřesnit termín Vašeho vyjádření se k podkladům rozhodnutí na shora uvedeném telefonním čísle, kdy je možné si dohodnout i jiný čas.“*

90. Nutno podotknout, že si žalobce výše citovaný pokyn správního orgánu I. stupně vykládá mylně. Správní orgán mu touto zprávou nesdělil, že pokud chce využít svého práva vyjádřit se k podkladům rozhodnutí, je tak možno učinit pouze osobně a na výše uvedeném místě v určitém čase, ale poskytl mu možnost osobního vyjádření se ve věci. To plyne i z dalšího textu přípisu, v němž správní orgán uvedl: *„V souladu s ustanovením § 36 odst. 3 správního řádu máte možnost před vydáním rozhodnutí se k podkladům rozhodnutí vyjádřit. Podle ustanovení § 36 správního řádu jste oprávněn navrhopvat důkazy a činit jiné návrhy po celou dobu řízení až do vydání rozhodnutí a vyjádřit v řízení své stanovisko. K využití práva na vyjádření se k podkladům pro vydání rozhodnutí podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu Vám stanovuji lhůtu 5 pracovních dnů ode dne provedení důkazů mimo ústní jednání, nejpozději však do dne 13. 10. 2016 včetně.“* Z tohoto je zřetelně patrné, že správní orgán dal najevo, že lze podat i případná písemná či jiná podání, ale ta musí být správnímu orgánu doručena taktéž do určeného data (13. 10. 2016).

91. Krajský soud dále podotýká, že žalobce se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 38 odst. 1 správního řádu (nahlížení do spisu) či podle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně vyrozuměn v poučení ze dne 14. 9. 2016. To, že správní orgán žalobce takto vyzval k seznámení s podklady rozhodnutí nelze považovat za omezení práv žalobce, ba naopak. V případě jakýchkoliv pochybností pak žalobci nic nebránilo v tom, aby správní orgán kontaktoval a jemu nejasnou skutečnost si ozřejmil. Dlužno dodat, že ustanovený zmocněnec žalobce je zmocněncem s praktickými zkušenostmi ze správních řízení o správních deliktech na úseku dopravy, proto mu tento postup měl být znám.

VI. Nepřezkoumatelnost

92. Krajský soud rozhodně nemůže se žalobcem souhlasit v tom, že by rozhodnutí správních orgánů obou stupňů byla „šablonovitá“ a že nepředstavují výsledek jejich tvůrčí činnosti. Z obsahu obou rozhodnutí je zřejmé, že zohledňují individuální a specifické skutečnosti daného případu a reagují na ně. Je pochopitelné a logické, že rozhodnutí, která jsou výsledkem správních řízení s typově stejným předmětem, obsahují řadu shodných formulací i dokonce celých pasáží, neboť v obecné rovině řeší shodné otázky, zejména se to týká otázek právního posouzení.
93. Žalobcovo tvrzení, že dle výroku rozhodnutí prvního stupně ukládá správní orgán pokutu chybně dle § 125c odst. 5 písm. f) zákona o silničním provozu, není pravdivé. Z obsahu rozhodnutí plyne, že pokuta byla uložena správně s odkazem na § 125c odst. 5 písm. g) citovaného zákona.

VII. Zásada bezprostřednosti

94. V další námitce žalobce uvedl, že vydání rozhodnutí nepředcházelo nařízení ústního jednání, na kterém by bylo provedeno dokazování za jeho osobní účasti.
95. K samotné otázce nařízení ústního jednání ve smyslu ustanovení § 49 odst. 1 věty první správního řádu při projednání správního deliktu provozovatele, dle kterého *„ústní jednání správní orgán nařídí v případech, kdy to stanoví zákon, a dále tehdy, jestliže je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné“*, se již komplexně vyjádřil Nejvyšší správní soud v několika svých rozsudcích. Např. v rozsudku ze dne 16. března 2016, čj. 1 As 166/2015-29, uvedl, že na řízení o správním deliktu sice dopadá čl. 6 Úmluvy v jeho trestní větvi, avšak judikatura Evropského soudu pro lidská práva setrvale stojí na základním principu, že řízení o trestním obvinění musí být spravedlivé jako celek. Z této judikatury dovodil, že správním orgánům projednávajícím obvinění ze správního deliktu neplyne jednoznačná povinnost nařídít vždy ústní jednání. V tomto směru se vyjádřil Nejvyšší správní soud v rozsudku ze dne 22. 10. 2015, čj. 8 As 110/2015-46, rovněž to, že: *„... soulad řízení o správním deliktu s čl. 6 Evropské úmluvy je třeba hodnotit nejen v kontextu správního řízení, ale i navazujícího soudního řízení. Nedostatky správního řízení z pohledu záruk stanovených čl. 6 Evropské úmluvy nemají za následek rozpor s Evropskou úmluvou, má-li obviněný možnost napadnout správní rozhodnutí v soudním řízení, které jejím požadavkům vyhovuje (srov. rozsudek Evropského soudu pro lidská práva ze dne 21. 2. 1984, Öztürk proti SRN, stížnost č. 8544/79, odst. 56). Nedostatek ústního jednání ve správním řízení tedy z pohledu Evropské úmluvy zhojil § 51 s. ř. s., podle kterého soud nařídí jednání k rozhodnutí o správní žalobě, ledaže strany souhlasí (byť*

implicitně) s rozhodnutím ve věci samé bez nařízení jednání. Stěžovatelce proto nebylo upřeno právo na ústní jednání. Nad rámec vypořádání této námitky kasační soud upozorňuje, že v rozhodnutí o přijatelnosti ze dne 17. 5. 2011, Suhadolc proti Slovinsku, stížnost č. 57655/08, Evropský soud pro lidská práva neshledal porušení čl. 6 ani v případě, kdy správní soud odmítl žádost o nařízení jednání ve věci žaloby proti rozhodnutí o dopravním přestupku; zdůraznil přitom, že správní spis obsahoval dostatečné podklady pro vydání rozhodnutí (záznam o měření rychlosti vozidla a obsahu alkoholu v dechu) a že obviněný měl příležitost zpochybnit spáchání přestupku v písemném vyjádření v rámci správního řízení a následně i ve správní žalobě.“

96. Nejvyšší správní soud se v posledně citovaném rozsudku zabýval i tím, zda povinnost nařídit jednání v řízení o správním deliktu plyne z vnitrostátní právní úpravy. K tomu uvedl: „Podle § 49 odst. 1 správního řádu správní orgán nařídí ústní jednání, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků, případně stanoví-li to zákon. Zákon o přestupcích stanoví v § 74 odst. 1 správním orgánům povinnost nařídit v prvním stupni ústní jednání; tím je přestupkové řízení specifické (...). V řízení o správních deliktech správní orgány nemají povinnost vždy nařídit ústní jednání (...). V usnesení ze dne 3. 4. 2012, čj. 7 As 57/2010-82, rozšířený senát Nejvyššího správního soudu zdůraznil, že ve správním řízení trestní povahy je třeba dbát na dodržování zásady ústnosti, přímosti a bezprostřednosti. Provádění důkazů při jednání by proto mělo být pravidlem, od kterého se ale lze odchýlit v odůvodněných případech; v takovém případě správní orgán vyhotoví o provedení dokazování protokol podle § 18 správního řádu.
97. Obecně tedy platí, že ústní jednání správní orgán nařídí, je-li to nezbytné ke splnění účelu řízení. Nejvyšší správní soud tak posuzoval otázku, zda bylo ústní jednání nezbytné v této konkrétní věci, přičemž dospěl k závěru, že nikoli.
98. Za daných okolností nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv stěžovatele nezbytné nařizovat ústní jednání. Postupem správního orgánu byl skutkový stav dostatečně zjištěn a nebylo třeba provádět další dokazování, např. výsledkem zasahujícího policisty (srov. rozsudek ze dne 25. 6. 2014, čj. 3 As 128/2013-36, nebo ze dne 26. 1. 2015, čj. 8 As 109/2014-70). Stěžovatel přitom měl dostatek prostoru k tomu, aby svá práva v řízení uplatnil. Stěžovatel navíc ani nesdělil žádné konkrétní skutečnosti, které chtěl uplatnit při jednání, a jeho námitka je tak zcela obecná a formalistická. Městský úřad proto nepochybil, pokud v souladu se zásadou procesní ekonomie v řízení ústní jednání nenařídil a rozhodl na základě podkladů obsažených ve správním spise.
99. Poukazuje-li stěžovatel na výše označený rozsudek devátého senátu, nelze konstatovat, že by s ním byl postup správních orgánů v rozporu. Ani tento rozsudek totiž nepovažoval provedení ústního jednání za nezbytnou součást řízení o správním deliktu. Poukázal pouze na to, že i za situace, provádí-li se dokazování mimo jednání, je vhodné předem o tom informovat účastníky řízení a příp. vyhotovit protokol. S uvedeným závěrem nelze než souhlasit, nicméně nutno poukázat také na konstantní judikaturu, dle níž platí, že ne každá procesní vada má vliv na zákonnost rozhodnutí. Takovou vadou je i provedení důkazu listinou mimo jednání bez toho, aby o tom byl vyhotoven protokol. Důkaz listinou je totiž specifický v tom, že účastník může zpochybňovat toliko správnost nebo pravost listiny, jejíž obsah je neměnný. Nachází-li se taková listina po celou dobu řízení ve spisu a účastník řízení se s ní může seznámit, nejde o vadu, která by mohla ovlivnit zákonnost řízení ani následného rozhodnutí, neboť účastník řízení nic nebrání ji jakkoli konfrontovat kdykoli v průběhu řízení. Pokud by se samozřejmě jednalo o provádění jiného důkazu mimo ústní jednání (například výslech

svědka), v takovém případě se uplatní devátým senátem nastíněný postup, aby nebyl účastník řízení jakkoli zkrácen na právech. Nejvyšší správní soud se i u přestupkového řízení, kdy je zákonem stanovena povinnost zásadně nařídit ústní jednání (oproti úpravě správních deliktů) vyjádřil v tom smyslu, že zásadní je, zda se účastník řízení mohl s daným důkazem seznámit a vyjádřit se k němu, nikoliv otázka, zda byl ryze formalisticky dodržen postup stanovený správním řádem (viz např. rozsudek ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, nebo ze dne 21. 8. 2014, čj. 10 As 16/2014-25 nebo ze dne 22. 10. 2008, čj. 6 As 51/2007-228). Nejvyšší správní soud dále např. v rozsudcích ze dne 11. 1. 2012, čj. 1 As 125/2011-163, a ze dne 8. 2. 2012, čj. 3 As 29/2011-51, dospěl k závěru, že pokud správní orgán splní dvě podmínky, kterými jsou: (i) založení listiny do spisu podle § 17 odst. 1 správního řádu a (ii) účastník řízení má možnost se s těmito listinami seznámit při nahlížení do spisu podle § 36 odst. 3 správního řádu, lze provádět dokazování i jednoduše tím, že je listina vložena do spisu.“

100. Z uvedeného tedy vyplývá, že se judikatura ustálila na jednoznačném závěru, že v případě, že je to ke splnění účelu řízení a uplatnění práv účastníků nezbytné, musí jednání ve správním řízení o správním deliktu provozovatele vozidla nařídit. Není-li tomu tak, ústní jednání být nařízeno nemusí. Neplatí tedy, že by v řízení o správním deliktu provozovatele vozidla muselo být ústní jednání nařizováno vždy, jak bylo dříve dovozováno některými správními soudy a to i soudem zdejším, jak na to upozorňoval žalobce.
101. V posuzované věci delikt ní jednání spočívalo v překročení nejvyšší povolené rychlosti, a to v obci Kocbeře, zjištěné automatizovanými technickými prostředky, SYDO Traffic Velocity. Skutkově se tedy jednalo o zcela jednoduchý případ, jenž byl spolehlivě prokázán listinami založenými ve správním spisu a nebyla tak splněna podmínka nezbytnosti ústního jednání. Lze tedy uzavřít, že v dané věci nemuselo být nařízeno ústní jednání, jak tvrdí žalobce. Ten se mohl se všemi rozhodnými skutečnostmi (listinami) seznámit postupem dle ustanovení § 36 odst. 3 správního řádu (seznámení se s podklady rozhodnutí před jeho vydáním), o čemž byl správním orgánem I. stupně řádně poučen. To, že žalobce v rozporu se zásadou *vigilantibus iura scripta sunt* svá práva nevyužil, nemůže vytýkat správním orgánům.
102. Pokud pak žalobce dále tvrdil, že „*I pokud by správní orgán během řízení seznal, že není nezbytné nařizovat ústní jednání, měl provést dokazování za osobní účasti žalobce jako účastníka řízení*“, nutno konstatovat, že žalobci či jeho zmocněnci nic nebránilo zúčastnit se dokazování mimo ústní jednání. Tvrdí-li nyní proto, že správní orgány porušily zásadu bezprostřednosti, když prováděly dokazování v nepřítomnosti žalobce, krajský soud se s touto námitkou neztotožňuje.
103. Dle ustanovení § 51 odst. 2 správního řádu musí být účastníci řízení o provádění dokazování včas vyrozuměni, nehrozí-li nebezpečí z prodlení. Této své povinnosti správní orgán I. stupně dostál, o čemž svědčí obsah jeho přípisu ze dne 14. 9. 2016. Žalobce se mýlí, pokud vytýká správnímu orgánu, že toto oznámení mělo obsahovat výslovné poučení o tom, že se provádění dokazování mimo ústní jednání může žalobce zúčastnit. Takovou povinnost správní řád neukládá. V uvedeném oznámení správní orgán I. stupně mimo jiné přesně popsal v jakou hodinu a v jaké místnosti budou důkazy prováděny a žalobci dle krajského soudu muselo být z takového oznámení účastníkovi řízení zřejmé, že je mu tato skutečnost, spolu s uvedenými detailními informacemi, sdělována právě proto, aby se dokazování mohl zúčastnit.

104. Za shora popsaných okolností tedy nebylo ke splnění účelu řízení a uplatnění práv žalobce nezbytné nařizovat ústní jednání, neboť ten se mohl opakovaně k jeho předmětu vyjadřovat a uplatňovat příslušnou argumentaci v průběhu celého správního řízení. Žalobce však zůstal ve správním řízení pasivní a nereagoval ani na výslovné oznámení o možnosti zúčastnit se seznámení s podklady pro rozhodnutí. To jen podtrhuje účelovost dané žalobní námitky.

VIII. Protiústavnost

105. V dalším ze žalobních bodů žalobce namítal, že ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu je v rozporu s Ústavou, ústavními principy a základními právy. Ani tuto námitku neshledal krajský soud důvodnou.
106. Souladem ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu s ústavním pořádkem se Ústavní soud již zabýval. V nálezu ze dne 16. 5. 2018, sp. zn. Pl. ÚS 15/16 neshledal nesoulad napadeného ustanovení s ústavním pořádkem, konkrétně s čl. 2 odst. 3, čl. 4 odst. 1, čl. 11 odst. 1 a 3, čl. 37 odst. 1 a čl. 40 odst. 2 Listiny a čl. 6 odst. 1 a 2 Úmluvy a rozhodl o zamítnutí návrhu na zrušení ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu a na vyslovení protiústavnosti ustanovení § 125f odst. 1 tohoto zákona, ve znění účinném do 30. 6. 2017. Ustanovení § 10 odst. 3 zákona o silničním provozu tedy bylo shledáno ústavně konformním.
107. Lze dodat, že Ústavním soudem již byla posuzována i ústavnost ustanovení § 125f zákona o silničním provozu, který na citovaný § 10 odst. 3 navazuje (ustanovení § 125f odst. 1 doslovně opakuje skutkovou podstatu ustanovení § 10 odst. 3), a to v souvislosti s návrhem na jeho zrušení. Ústavní soud tento návrh usnesením ze dne 22. 12. 2015, sp. zn. I. ÚS 508/15, odmítl s tím, že právní závěr o spáchání správního deliktu provozovatelem vozidla (stěžovatelem) a o uložení pokuty podle zákona o silničním provozu nevybočuje z ústavních kautel.

IX. Další námitky

108. V tomto žalobním bodu vznesl žalobce v podstatě dvě námitky. A to, že z fotografií z měření není patrné, kde přesně bylo měření provedeno, když není uvedeno najisto, že fotodokumentace skutečně pochází z obce Kočbeře, a že údaje na snímku mají dle žalobce také nulovou vypovídající hodnotu, neboť ty mohly být do snímku přidány až následně, resp. nesvědčí jim ověření udělené použitému rychloměru.
109. K oběma námitkám lze dodat, že jestliže byly okolnosti vztahující se k měření rychlosti v zásadě dostatečně a obvyklým způsobem zdokumentovány a žalobce je chtěl zpochybnit, měl kromě pouhých hypotetických pochybností nabídnout k tomu relevantní tvrzení či uvést, na jakém základě se některá z jím namítaných skutečností měla stát. Krajský soud zdůrazňuje, že skutkový stav musí být správními orgány zjištěn tak, aby nebylo pochybnosti o tom, že se daný přestupek stal, a mohl zahájit řízení ve smyslu ustanovení § 125f odst. 4 zákona o silničním provozu. Správní orgán však není povinen vyvracet všechny možné hypotetické pochybnosti, tj. že fotografie z míst spáchání přestupků nebyly pořízeny v jiných místech než v obci Kočbeře, že údaje na snímcích nebyly přidány do fotografie až následně apod. Primárně je sice důkazní břemeno na správním orgánu (zásada oficiality), pokud je však tvrzením obviněného z přestupku nebo správního deliktu některý z podkladů (důkazů) zpochybněn, je na něm, aby své tvrzení relevantně podložil, resp. k prokázání svého tvrzení označil důkazy

(srov. § 52 správního řádu). Opačný postup by v podstatě znamenal, že jakékoliv jeho tvrzení by musel správní orgán dokazovat, což by vedlo ke zcela absurdním situacím (k tomu srov. např. rozsudek Nejvyššího správního soudu ze dne 2. 5. 2013, č. j. 3 As 9/2013-35).

110. Krajský soud uzavírá, že záznamy pořízené silničními radarovými rychloměry typu SYDO Traffic Velocity, dokumentují dobu, úsek měření, rychlostní limit překročené rychlosti a vlastní měřené vozidlo, ze kterého jsou patrné typ, tovární označení vozidla a registrační značka. Uvedené je bezesporu jedinečným, nezaměnitelným a neopakovatelným důkazem, který byl získán kalibrovaným a schváleným měřicím zařízením, s doložením ověřovacího listu k danému měřidlu. Správní orgány braly v potaz oznámení o podezření ze spáchání přestupku ze dne 20. 3. 2016, ke kterému byla doložena fotodokumentace, která taktéž obsahovala záznam automatizovaně naměřených informací. Všechny tyto listiny jsou ve vzájemném souladu a je možno je považovat za dostačující pro objasnění skutkového stavu věci, neboť tvoří ucelený, logicky provázaný důkazní řetězec, v němž žádný důkaz nezpochybňuje pravost, věrohodnost a přesvědčivost důkazů ostatních. Dle krajského soudu byl takto zjištěný skutkový stav dostatečný a nevzbuzoval žádné důvodné pochybnosti. Uvedeným námitkám tedy přisvědčit nemohl.
111. S ohledem na shora uvedené proto krajský soud žalobu jako nedůvodnou zamítl ve smyslu ustanovení § 78 odst. 7 s. ř. s.
112. Žalobce v závěru svého návrhu požadoval, aby rozhodnutí v této věci bylo na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu publikováno způsobem, který by nezasahoval do práv na ochranu soukromí jeho i jeho obhájce. K tomu krajský soud konstatuje, že nejde o výhradu či námitku, která by se týkala merita věci, resp. která by jakkoliv s věcným projednáním případu souvisela, proto nemůže být v tomto řízení jakkoli řešena či posuzována. Podotknout je nutno i to, že nesouhlas či výhrady k publikaci rozhodnutí soudů na internetových stránkách Nejvyššího správního soudu nelze adresovat zdejšímu krajskému soudu, neboť ten rozhodnutí na těchto stránkách ani nezveřejňuje, ani předmětné stránky nespravuje.

VI. Náklady řízení

113. Výrok o nákladech řízení se opírá o ustanovení § 60 s. ř. s. Žalobce neměl ve věci úspěch, nemá proto právo na náhradu nákladů řízení. Žalovaný náhradu nákladů nenárokoval a z obsahu správního spisu nevyplývá, že by mu v průběhu řízení před krajským soudem nějaké náklady nad rámec běžné úřední činnosti vznikly.

Poučení:

Toto rozhodnutí nabývá právní moci dnem doručení účastníkům (§ 54 odst. 5 s. ř. s.).

Proti tomuto rozhodnutí lze podat kasační stížnost ve lhůtě dvou týdnů ode dne jeho doručení. Kasační stížnost se podává ve dvou vyhotoveních u Nejvyššího správního soudu, se sídlem Moravské 6, Brno. O kasační stížnosti rozhoduje Nejvyšší správní soud.

Lhůta pro podání kasační stížnosti končí uplynutím dne, který se svým označením shoduje se dnem, který určil počátek lhůty (den doručení rozhodnutí). Připadne-li poslední den lhůty na sobotu, neděli nebo svátek, je posledním dnem lhůty nejbližší následující pracovní den. Zmeškání lhůty k podání kasační stížnosti nelze prominout.

Kasační stížnost lze podat pouze z důvodů uvedených v § 103 odst. 1 s. ř. s. a kromě obecných náležitostí podání musí obsahovat označení rozhodnutí, proti němuž směřuje, v jakém rozsahu a z jakých důvodů jej stěžovatel napadá, a údaj o tom, kdy mu bylo rozhodnutí doručeno.

V řízení o kasační stížnosti musí být stěžovatel zastoupen advokátem; to neplatí, má-li stěžovatel, jeho zaměstnanec nebo člen, který za něj jedná nebo jej zastupuje, vysokoškolské právnické vzdělání, které je podle zvláštních zákonů vyžadováno pro výkon advokacie.

Soudní poplatek za kasační stížnost vybírá Nejvyšší správní soud. Variabilní symbol pro zaplacení soudního poplatku na účet Nejvyššího správního soudu lze získat na jeho internetových stránkách: www.nssoud.cz.

Hradec Králové 29. ledna 2019

JUDr. Jan Rutsch v. r.
předseda senátu